

S VLKY TO BYLO LEPÁ Ā

NedĀle, 06 leden 2019

V sedmi letech ho adoptovala vlĀice a byla mu lepĀjĀ-matkou neĀ¼ jeho macecha. PoprvĀ© v Ā¼ivotĀ> pocĀ-til lĀjsku a pĀ©Āi. KdyĀ¼ ho po dvanĀjcti letech nalezla v divoĀinĀ> policie a proti jeho vĀli jej odvedla do civilizace, byl to pro Marcose RodrĀ-gueze Pantoju nejdĀ>sivĀ>jĀĀ- moment v Ā¼ivotĀ>. Lituje ho dodnes.

Jeho pĀ™Ā-bĀ>hu nechtĀ>l antropolog Gabriel Janer Manila vĀbec vĀĀ™it. Tak fantasknĀ> povĀ-dĀjnĀ- Marcose Pantoji znĀ>lo. LĀ-Āil, jak ho vychovĀjvala ve ĀjpanĀ>lskĀ½ch horĀich Sierra Morena vlĀĀ- smeĀka. Vlci ho uĀili, jak slĀ©zat pohoĀ™Ā-, ĀĀ-m se Ā¼ivit a jak pĀ™eĀ¼Ā-t. Ā½il s nimi v jeskyni, hrĀil si s jejich mlĀjĀaty. UnikĀjnĀ- Ājanci potkat muĀ¼e se skuteĀnou minulostĀ-â€žvlĀĀ-ho dĀ-tĀ>teâ€œ vĀjak vĀdec nechtĀ>l zahodit. PĀ™Ā-bĀ>h proto zaĀal zkoumat a ovĀĀ™ovat. MnohĀ© vzpomĀ-nky o symbiĀze se zvĀ-Ā™aty se do Pantojiho hlavy otiskly velmi subjektivnĀ>, ale zĀkladnĀ- fakta shledal antropolog pravdivĀ½mi. Pantoja Ā¼il dvanĀjct let v divoĀinĀ>. V izolaci od lidĀ-, zato ve vlĀĀ- smeĀce.

Narodil se v roce 1946 ve ĀjpanĀ>lskĀ© provincii CĀrdoba a jeho dĀ>tskĀ© roky v lidskĀ© spoleĀnosti mu nepĀ™inesly ĀitĀ>stĀ-. Ve tĀ™ech letech mu zemĀ™ela matka a od otcovy novĀ© partnerky si uĀil jen to ĀjpatnĀ©. KdyĀ¼ mu bylo asi Ājest Āi sedm, jak pozdĀ>ji odhadoval, otec ho poslal do hor Sierra Morena, aby tam pomĀjhal pastevcĀi koz.. StaĀ™ec ho nauĀil mnohĀ©. Jak se starat o tĀ™-sethlavĀ© stĀjdo, zasvĀ>til ho do vĀ½roby nĀjstrojĀ- i kladenĀ- pastĀ- na lov zvĀ>Ā™e. NeĀ¼ vĀjak malĀ©ho chlapce mohl uvĀ©st do osamĀ>lĀ©ho horskĀ©ho Ā¼ivota peĀlivĀ>ji, brzy po MarcosovĀ> pĀ™Ā-chodu zemĀ™el. Chlapec zĀstal v horĀich sĀjm. A rozhodl se v horskĀ© samotĀ> zĀstat. VĀdĀ>l, jak lovit krĀjĀ-ky a koroptve. Jednoho dne objevil jeskyni s vlĀĀaty. LidskĀ© mlĀjdĀ> do pĀ™Ā-bytku vlezlo a zaĀalo si s vlĀĀ-mi vrstevnĀ-ky hrĀjt. Tak dlouho, aĀ¼ se unavilo a usnulo. KdyĀ¼ se vetĀ™elec probudil, zjistil, Ā¼e v jeskyni je vlĀice a krmĀ- mlĀjĀata masem. MĀ>l hlad, pokusil se tedy kus jĀ-dla uzmut nejbliĀ¼ĀĀ-mu vlĀeti, nĀjsledovalo vĀjak napomenutĀ- od matky v podobĀ> seknutĀ- tlapou. StĀjhl se. KdyĀ¼ vĀjak mlĀjĀata vlĀice nakrmĀ hodila kus masa i jemu. Nakonec se stal jednĀ-m z nich.

V prĀbĀ>hu let se mĀnil. PĀ™estĀjval mluvit, nebylo s kĀ½m. Slova nahradily zvuky, vrĀenĀ-, chrochtĀjnĀ-. po dvanĀjcti letech osud vymĀ>Ā™il jeho vlĀĀ-mu Ā¼ivotu konec. DevatenĀjctiletĀ©ho mladĀ-ka se shrbenou a sehnutou chĀzĀ- naĀjel v horĀich policista a pĀ™es veĀkerĀ© jeho protesty ho odvedl. DolĀ-, mezi lidi, do civilizace.

Pro Marcose Pantoju byl nĀjvrat nejdĀ>sivĀ>jĀĀ- chvĀ-lĀ- jeho Ā¼ivota. VĀje ho dĀ>silo. V momentĀ>, kdy se ho holiĀ- snaĀ¼il zbavit vousĀ-, se bĀil, Ā¼e mu jde bĀ™itvou podĀ™Ā-znout hrdlo. KdyĀ¼ pĀ™ed nĀj postavili polĀvku, vonĀ>la mu, ale nevĀdĀ>l co s nĀ-. UdĀ>lal si miskou z dlanĀ>, ale horkĀ½ pokrm ho popĀjil, vyjekl a rozbil talĀ-Ā™. ZĀjpasil s jeptĀjkami, kterĀ© se ho snaĀ¼ily pĀ™imĀ>t spĀjt na posteli.

Mezi lidmi mu nebylo dobřme. Když k němu přivedli jeho otce, nic necĕtil ani jeden z nich. Marcos pomĕřlel jen na to, jak se vrĕtit zpĕtky mezi svĕt, do hor, k vlĕm, netuřil vĕjak kudy. Byl zmatenĕ, nevĕdĕl, kde je, a na kterou stranu by se mĕl za svou zvrĕecĕ-rodinou vydat. Nevedlo se mu dobřme. Spoleĕnost a stĕit ho sice chtĕly mĕt ve svĕt moci, pomoci zaĕlenit se mu vĕjak nechtĕly. ĕŽKdyž jsem se dostal z hor, mĕli mĕ poslat do ĕkoly. Nauĕili by mĕ mluvit a chovat se v tomto svĕt, ĕe namĕtal pozdĕji. To vĕjak nikoho nenapadlo, dĕleĕitĕ- byly jinĕ ĕkoly ĕ“ vĕtĕ-pit vlĕ- mu mlĕdenci katolickou vĕru a strĕit ho na ĕas do armĕdy... .

A na rozdĕl od ĕivota v horĕch se musel bĕit o svou existenci. Zjistil, ĕe potĕbuje penĕze. ĕŽNevĕdĕl jsem, co to je, nestaral jsem se. Nechĕpal jsem, proĕ potĕbujete penĕze, když chcete snĕst jablko, ĕe popisoval svĕt setkĕnĕ- s modernĕ- spoleĕnostĕ-. Pĕichystĕno toho na nĕj mĕla vĕ-c. Setkal se tĕĕ s vykoĕisĕovĕnĕ-m, kterĕ nutnost dobrat se k penĕzĕm obnĕĕla. Zamĕstnavatelĕ ve stavebnictvĕ- a sluĕbĕch ho podvĕdĕli, okrĕdali, zneuĕĕvali jeho prostotu, naivit u a ĕistotu. Lidskĕ smeĕka se k němu chovala hĕĕ neĕ vlĕ-.

ĕil vykoĕenĕnĕ ĕivot. Z jeho horskĕho svĕta ho lidĕ unesli, sami ho vĕjak nepĕijali. Mezi lidmi se mu nelĕ-bilo. Nakonec se s lidmi pĕmĕci jen sĕil. Po dlouhĕch rocĕch ĕstrĕĕ a nevalnĕch zamĕstnĕnĕ- ho penzionovanĕ policista pozval do svĕt vesnice Rante v Galicii. Od roku 1998 tam bydlĕ- v malĕm domeĕku, s patiem plnĕm kvĕtin a nĕ-zkĕmi stropy, kterĕ pĕipomĕnĕjĕ- jeskyni. Jeho neuvĕĕitelnĕ a dramatickĕ pĕĕbĕh mĕi pĕmĕci jen ĕĕastnĕ vyĕstĕnĕ-. Koneĕnĕ nařel pĕĕtelskou lidskou smeĕku. Poĕĕvĕi respektu a lidskou spoleĕnost vzal moĕnĕ na milost.

A jeho dĕvody jsou silnĕ. ĕŽĕivotu tady jsem uĕ uvykl. A je tady tolik vĕcĕ-, kterĕ jsem tam nemĕl, ĕe pĕiznal v rozhovoru pro BBC a vyjmenoval alespoĕ dva: ĕŽNapĕĕ-klad hudba. Nebo ĕeny. ĕeny jsou dobrĕ dĕvod, proĕ tu zĕstat. ĕe dĕniela
zdroj: internet